Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Rige.

(Fra „Millennial Star.“)

„Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger; men det, det skal bestaae evindelig.“ Dan. 2, 44.

Ved Hjælp af en Drøm og sammes Udlæggelse var Neaucadnezar, Konge i Babylon, istand til at forudsee Begivenhedernes Gang fra hans Tid ned igjennem alle kommende Slægter, indtil de sidste Dage, da Verdens Riger skulde rystes i deres Grundvolde, Thronerne omstyrtes, Regenternes Sceptre knækkes som Rør, og de sidste Spor af samvittighedsløse Fyrsters Magt skulde henveires og forsvinde som Morgenduggen.

Medens han endnu stirrede paa de knuste Riger, paa den vidtudstrakte Forvirring og Ødelæggelse, som Døden havde foraarsaget, fik han Øie paa et nyt Rige, der fremkom ligesom en lille Steen fra Bjerget, men hvilken blev større og større, eftersom den rullede frem, indtil den selv blev et stort Bierg, der opfyldte hele Jorden.

Det er ikke vor Hensigt at skildre de fire store Riger, Babylan, Persien, Grækenland og Rom, som hver i sin Orden hævede sig til Magtens Tinde og derpaa atter forfaldt; ei heller de nuværende europæiske Riger, som i deres søndersplittede Tilstand ere træffende lignede ved Billedets Fødder og Tæer, der bestode halvt af Jern og halvt af Leer, thi herom har der saa ofte været skrevet, at vi antage, vore Læsere kjende deres Skjæbne.

Det er tilstrækkeligt at sige, at det store Billede var en Fremstilling af alle Rigerne paa Jorden fra Daniels Dage indtil den sidste Tid, indbefattende alle Regjeringsformer og Institutioner, saavel borgerlige som geistlige, der ere gaaede i Arv fra Slægt til Slægt indtil vore Dage. Ikke Catholikerne alene, men ogsaa Protestanterne, af hvad Sect og Navn de end

monne være, udgjøre Dele af dette Billede, da de modtoge deres Præster og kirkelige Ceremonier directe eller indirecte fra Pavedømmet. Alle disse fordærvede og underkuede borgerlige og geistlige Institutioner gaae med stærke Skridt deres Undergang imøde, og ere dømte til en sikker Ødelæggelse; de skulle forsvinde som „Avner af en Lo om Sommeren og Veiret skal optage dem og deres Sted skal aldeles ikke blive fundet."

Efter disse indledende Bemærkninger vende vi os fra Billedet og overlade det til dets Skjæbne, og ville nu fæste vort Blik paa Guds Rige, der skal reise sig paa Ruinerne af de omstyrtede Riger, og regjere over hele Jorden.

Dette Rige lignes ved en Steen, udhuggen af Bjerget uden Hænder. Heraf forstaae vi, at det ikke har sit Udspring fra nogen af Billedets Dele. Det udspringer hverken fra Guldhovedet eller fra Brystet og Armene af Sølv, eller fra Bugen og Lænderne af Kobber, fra Benene eller Fødderne og Tæerne af Jern og Leer, men det udspringer saa at sige fra et afsidesliggende Bjerg, som ikke staaer i mindste Forbindelse med disse Riger; det var aldrig undertvunget af dem, og fik aldrig sine Institutioner, Love, Ordinantser, Orakler, Optegnelser eller sit Præstedømme hverken directe eller indirecte fra Rom, eller fra nogen af de Magter, der repræsenteres af Billedet. Det er et afsondret Land, en Nation for sig selv, hvor de guddommelige Love, Institutioner og Aabenbaringer findes i deres oprindelige Reenhed, uden at være smittede af Løgnens fordærvelige Indflydelse, men som ere givne ifølge den Almægtiges directe Befaling, hvorved Grundvolden til en borgerlig, politisk og religiøs Organisation under hans umiddelbare Bestyrelse er lagt. Saaledes er det Rige, Himmelens Gud vilde opreise, og som aldrig skulde tilintetgjøres eller blive givet til noget andet Folk, men som skulde knuse alle andre Riger og selv bestaae evindelig.

Men hvor skal man finde et saadant Land, saadanne Institutioner og et saadant Folk? Som Svar paa disse Spørgsmaale ville vi sige, at Amerika er et saadant Land, Mormons Bog indeholder og staaer i Forbindelse med saadanne Orrakler og Institutioner, og de Sidste-Dages Hellige ere saadant et Folk.

De ældste Optegnelser i Mormons Bog ere af Jarediterne, som ved Babels Forvirring reiste til Amerika forend Nebucadnezars Dage; altsaa existerede ikke det Billede, hvoraf han var betegnet som Hovedet, førend Jarediterne havde forladt Continentet, paa hvilket det babyloniske Rige senere fremstod.

Følgelig ere Jarediternes Optegnelse i Mormons Bog ikke forbudne med eller nedarvede fra noget af de Riger, der repræsenteres af Billedet. Dernæst maa nævnes, at de øvrige Optegnelser, som indeholdes i nævnte Bog, bleve skrevne af Nephiterne, hvilke forlode Jerusalem elleve Aar før det babyloniske Fangenskab, medens der endnu var en Konge i Judæa. Sidstnævnte Optegnelser bleve alle skrevne efterat Nephiterne vare dragne ud i Ørkenen eller efter deres Ankomst til Amerika, altsaa efterat de havde afsondret sig aldeles fra alle de Regjeringsformer, det store Billede antydede. Derfor ere alle de Aabenbaringer, Institutioner, Love og Ordinantser, som findes i Mormons Bog, tilligemed Urim og Thummim, blevne bevarede og gaaede i Arv til denne Slægt ligesaa uafhængige af de Regjeringsformer, Billedet fremstiller, som Maanen er fra Jorden, eller rettere, som den nye Verden er adskilt fra den gamle. De ere fremkomne af Høien Cumorah uden Hænder, ligesom Stenen fra Bjerget, det vil sige, ved den Almægtiges og hans Engles

Hjælp. Vi ville nu omtale Landet eller Bjerget, hvorfra dette Rige skulde stamme. Det, som Nutidens Historikere kalde Verdenshistorie, er kun Halvdelen af den. Man kan gjennemblade dens Blade fra Begyndelse til Ende og betragte Rigernes Opkomst og Fald fra det store Babylon ned igjennem Medernes, Persernes, Ægypternes, Grækernes og Romernes Tider, man kan udstrække sine Grandskninger til alle de saakaldte Verdensriger ned til det fjortende Aarhundrede efter den christne Tidsregning, man vil dog finde, at vor halve Klode ikke er berørt med et eneste Ord — der fandtes et stort afsondret Fastland i det fjerne Vesten, hvis Beboere den gamle Verden var ligesaa ubekjendt med, som om de havde levet paa en anden Planet. Revolution efter Revolution kunde finde Sted; Byer reise sig, blomstre og forfalde; Helte slaaes og Patrioter bløde og døe; Tyranner seire, underkue og regjere under de overvundne Millioners Taarer, Sukke og Lidelser; Krigsbasunerne kunde kalde sine Myriader til Kamp, og Vaabengny forfærde Skabningen, medens Dødens Engel gaaer frem over Forden, udrettende sit Ødelæggelsesværk; Konge efter Konge kunde opstaae og overgives til Forglemmelse; Riger opkomme og forgaae, og Throner reises og omstyrtes, og dog blev den vestlige Verden bevaret fra den østlige Halvkugles Omvæltninger. Havet beskyttede det mod Fremmedes Indfald.

Landet var altsaa holdt i Beredskab og stod ikke under Billedets Regimente, men var bestemt til at skulde udgjøre det Rige, der skulde opstaae ved Stenens Nedrullen fra Bjerget, som Gud havde bevaret for sine Hensigters Fuldførelse.

I de Pagter og Forjættelser, som bleve givne Jerediterne, kaldes det vestlige Fastland Herrens udvalgte Land; at Himmelens Gud havde bestemt det til og holdt det i Beredskab for et retfærdigt Folk; at det skulde være et Frihedens Land og at Alle, som boede deri, skulde være frie for Trældom og ikke staae under andre Nationers Herredømme, hvis de vilde tjene den eneste og sande Gud; men dersom de ikke vilde dette, skulde de vorde ødelagde, naar de vare modnede i Ugudelighed. Ingen tyrannisk Regjering, saaledes som de, der omtales i Daniels Bog, skulde herske eller holde sig længe i Frihedens Land.

Da vore Forfædre befolkede Amerika i den nyere Tid, vare mange af Nybyggerne Flygtninge, som absenterede sig fra England og andre Steder for at undgaae den Straf, de ved deres onde Gjerninger havde fortjent. Disse Colonister kastede gradviis det Aag af dem, som deres Fædreland havde paalagt dem, og lagde Grundvolden til en fri og uafhængig Regjering og til liberale Love. Flere dygtige Mænd opreistes og inspireredes af Frihedens Aand (som kommer fra Gud) og dannede en Regjering, der var ligesaa langtfra at være tyrannisk, som Lyset er fra Mørket, men dog stærk nok til at forbedre og beskytte Landet. Forsynets Styrelse blev lagt klart for Dagen i alle disse Begivenheder, paa det at Veien for hans Kirkes og Riges Oprettelse maatte være beredt og komme ud af Ørkenen ligesom en Brud beredet for sin Brudgom. Denne frie Regjering var neppe bleven bygget paa en solid Grundvold forend Himlene aabnedes og Engle bleve beskikkede til at gjæste Landet, bærende glade Tidender om den store Glæde, som forestod Indbyggerne i dette udvalgte Land — Tidender, der bevirkede, at Guds Rige er bleven oprettet, at et Folk har dannet sig og samlet sig, som lader sig lede ved den Almægtiges Forskrifter og Love — et Folk, som i enhver Henseende ledes ved directe Aabenbaring fra Himmelens og Jordens Konge den Herre Christus.

Et Folk, som er organiseret og regjeres

paa denne Maade, maa nødvendigviis voxe saavel i Antal som i Guds Naade og Yndest og stige i gode Menneskers Øine; det maa bibeholde sit Lands Frihed og søge at forhindre, at denne ei heller gaaer tabt for Guds Sag; det maa udvide sit Herredømme og sin Magt ved at forkynde Sandheden høit og lydeligt, indtil det store Billede, som saalænge har holdt Mennesket i Synd og Trældom, maa omstyrtes og forsvinde. Da, naar dette er skeet, skal Jesu Christi Regjering udøve sin Indflydelse saavidt, at kun et universalt Rige skal bestaae paa den ganske Jord og de Hellige fryde og glæde sig ved at udøve deres Frelsers og Forsoners Befalinger.

Tale af Ældste George A. Smith

i Tabernaklet, Store Saltsøstad, den 4de Septbr. 1859.

(Fra „Journal of Discourses.")

Efter Opfordring af mine Brødre staaer jeg op for at gjøre nogle faa Bemærkninger, og i den Hensigt at udvikle dem i Form af en Prædiken, vil jeg oplæse det syvende Vers af det tredie Capitel hos Amos: „Sandelig den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheterne."

Det er kun min Hensigt at lede vore Venners Opmærksomhed hen paa den Gjenstand, som er fremstillet i den anførte Text. Naarsomhelst Gud har et Folk paa Jordens Overflade, hvilket han kan anerkjende og velsigne som sine Børn, har han bestandig opreist Propheter iblandt dem." „Visseligen," siger Propheten Amos, „den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheterne."

Der er ingen Vished for, at Propheterne bestandigen aabenbarede disse Hemmeligheder til Folket. Det kan være i mange Tilfælde, at Herren aabenbarer til sine Tjenere, Propheterne, mange Ting, som skulle komme, medens han lader dem, som ikke ere oplyste af Prophetiens Aand, opvente den Tid, Begivenhederne finde Sted.

Det lader til, at der iblandt de Hellige er lagt en stor Vægt paa det Ord: „Prophet," og mange Individer synes af Ordene hos Amos at uddrage den Slutning, at det, saa at sige, kun skulde være een. Men da Herrens Aand var udgydt over Israel i Leiren, og Eldad og Medad begyndte at prophetere, kom der nogle Personer, som vare nidkjære for Mose Værdighed, frem og beklagede sig over, at disse Mænd propheterede. „Jeg skulde ønske til Gud," sagde Moses, „at alt Herrens Folk var Propheter." Der er i Kirken en Forskjellighed af Gaver, hvilke alle forenede ere nødvendige for Udviklingen af de Principer, vi forstaae, for Udbredelsen af Kundskab, og for den fuldkomne Organisation af det hele Legeme. Der ere Apostler, Propheter, Hyrder og Lærere, hvilke Embedsmænd alle arbeide for at bringe det Hele til Fuldkommenhed. Ved at grandske gjennem Historien, som indeholdes i de hellige Skrifter, finde vi, at Herren i de fleste Tilfælde har valgt

Mænd, som manglede denne Verdens Viisdom. Jeg formoder han som oftest har gjort det af Nødvendighed; thi de, som havde denne Verdens Lærdom, vare sjelden ydmyge nok til at kunne bøie sig for Herren, saa at de kunde modtage Prophetiens Aand, og at være en Prophet er at have denne Gave og Jesu Vidnesbyrd, hvilket er hverken meer eller mindre end Prophetiens Aand. Den Mand, som kan bevidne, at Jesus er Christus, har dette Vidnesbyrd, og i samme Forhold som han udvikler sin Gave, bliver han en Prophet. Der er ikke blot eet, ikke tre, ikke tolv Individer, som kunne begunstiges med denne Velsignelse, men alle de Hellige, som have Jesu Vidnesbyrd og leve i Udøvelsen deraf. En Mand, som ved Herrens Aand ikke kan lære at forudsee Ting, der skulle komme, som ikke lever for sine Rettigheder og efter sin Bekjendelse, ikke lever i Nydelsen af det Vidnesbyrd, han har annammet, han er hildet i det yderste Mørke og udsat for at falde i Snarer. Apostelen Peter, idet han formaner sine Brødre, fortæller dem, at det var nødvendigt, at de skulde føie til deres Tro Dyd, men til Dyden Kundskab, men til Kundskaben Afholdenhed, men til Afholdenheden Taalmodighed, men til Taalmodigheden Gudfrygtighed, men til Gudfrygtigheden Broderkjærlighed, men til Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle. Thi naar dette findes hos Eder og i Overflødighed, lader det Eder ikke blive ørkesløse eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Christi Erkjendelse. Det er, at I skulle være deelagtige i de guddommelige Egenskaber, den Hellig-Aand vil boe hos Eder, og I ville kjende for Eder selv de Principer og Lærdomme, som I have annammet. De Storme af Modgange, som true os paa alle Kanter, agtes for Intet af den Mand, som har denne Kundskab plantet i sit Bryst; han agter ikke paa Bagtalelse eller Forhaanelse, er villig til at gjøre Opoffrelser og til at lide Tab paa jordisk Gods. Den, som ikke har dette Vidnesbyrd, ikke er deelagtig i den guddommelige Natur og ei heller stræber at opnaae Ophøielse, er ifærd med at forlade den rette Vei og at falde tilbage igjen til Mørket. Det er underligt for mig, at Personer, som have været mange Aar i denne Kirke, som mange Gange have baaret deres Vidnesbyrd om det Arbeide, Herren er ifærd med at udføre i de sidste Dage, endeligen ere komne til den Slutning, at de ere gangne af den rette Vei, og derfor nu maae gaae i en anden Retning. Hvorfor dette? Det er simpelthen fordi de have tilladt Mørket at overvinde sig; de have ikke levet efter de Principer, de have bekjendt. Istedetfor at gjøre Fremskridt for at blive deelagtige i de guddommelige Egenskaber og at overvinde de onde Lyster, som ere i Verden, have de tilladt dem at tage Herredømme over sig, og de ere faldne tilbage til Mørket. Naar Storme og Forfølgelser omgive os, vækkes vi til mere Nidkjærhed, men naar vi, saa at sige, ere overladte til os selv, saa prøves vi paa en anden Maade. Da Herren begyndte at give Aabenbaring til sit Folk, sagde han til dem ved sin Tjener Joseph, at de skulde prøves i alle Ting. Om der er en Ting, som meer end andre er stikket til at prøve os, maae vi forvente at gjennemgaae dem. Jeg veed, at dette Folk med Glæde vil finde sig i Fattigdom og Nød, vil taale Forfølgelser, tilladende deres Huse at blive brændte og deres Eiendom ødelagt; de ville være beredvillige til at opoffre, hvad Herren har givet dem af jordisk Gods; de ville gjerne taale Lidelser og Besværligheder, og alt dette for de Principers Skyld, som de have modtaget. Men naar Smiil af Forsynet har straalet dem imøde, naar Velstand har omgivet

dem, naar de have været i gunstige Omstændigheder og velsignede i alle Henseender, hvormange ere der ikke da, som have forglemt Herren, lig Propheten, omtalt af Jeshurun. „De voxede og bleve fede, sloge bagud og glemte Herren." Dette er et Factum, som passer til Hundreder af Sidste-Dages Hellige. En Mand, som forventer at blive ophøiet til Throner og Herredømmer, maa være ligesaa god en Hellig, naar han er omgivet med Velstand, med Overflødighed af Livets Beqvemmeligheder og Velsignelser, som han vilde være, naar han var stedt i Fattigdom, berøvet sine Eiendomme og saaledes ogsaa Midlerne til sit Ophold. Den ene Tilstand er ligesaa nødvendig til at prøve nogle Individer, som en anden er til at prøve Andre.

Fra den Tid, jeg først blev bekjendt med denne Kirkes Principer, har jeg iagttaget den Fremgang, Udviklingen af Prophetiens Aand har gjort blandt de Hellige. Jeg har aldrig gjort den Paastand, at jeg kunde prophetere, skjøndt mange Ting have været bekjendte for mig, forend de skete. Jeg har forudseet mange Tildragelser, hvilket var Noget, som i mange Tilfælde forbausede Andre. Den Mand, som ønsker at kjende Fremtiden, lad ham studere Nutiden vel, lad ham være omhyggelig for, at Alt er ret med ham selv, at de Principer, han bekjender, ikke misbruges, at han lever efter de Lærdomme, han har modtaget, at han bevarer sit eget Jeg i Reenhed, at han opfører sig mod sine Medmennesker saaledes, som Herren forlanger af ham. Lad ham gjøre dette, da vil Fremtiden blive udfoldet for ham, og han vil blive beredt for den saa hurtigt, som det er nødvendigt.

Som Ældste Midlemas sagde, han kjendte nogle Ting, som vare aabenbarede for ham, og han vidste forhen, hvorledes de vilde være. Der ere Hundreder, som ved den Almægtiges Inspiration og Prophetiens Aand kunne forudsee kommende Begivenheder, uden just at være istand til nøiagtigt at kjende den Maade, som de blive udførte paa. Jeg kan fortælle Eder, at fra de Dage, da Joseph Smith begyndte at bære Vidnesbyrd om de guddommelige Ting og indtil den nærværende Tid, ere de Begivenheder, som have været forudsagde, virkeligen indtrufne; men Maaden, hvorpaa de skulde skee, har sjelden været forstaaet, inden de fandt Sted. Medens de Hellige i Jackson County vare omringede af deres Fjender, som havde besluttet vor Ødelæggelse for, som de meente, at gjøre en Ende paa vor Organisation som et religiøst Samfund, var Fremtiden ligesaa tydeligt fremstillet for Tusinder, og den nærværende Tid var da ligesaa vel forstaaet af Hundreder iblandt de Hellige, som den nu er. Fremtiden ligger foran os, og Mange kan skue ind i den og kjende, hvad den vil bringe. Dette Værk er af den Almægtige. Gud har udrakt sin Haand i de sidste Dage for at opreise et Folk paa Jorden. Han har ikke alene begyndt det, men er just nu ifærd med at udføre denne Gjerning. Alle vore Fjenders Anstrængelser for at hindre eller standse dette Værks Fremgang ville være frugtesløse. De kunne kaste Mænd i Fængsel, tvinge dem til store Opoffrelser, kunne bringe dem i prøvende Omstændigheder, og bringe mange Gjenvordigheder over dem; men det er en bestemt Kjendsgjerning, at ingen Magt, ikke den Daarlighed og Fordærvelse, som findes hos Nogle af dem, der bekjende sig at være forenede med de Hellige, kan standse Fremgangen af dette Værk. Det er begyndt og vil rulle fremad, og ingen Magt kan staae det imod. Jeg veed det er saaledes. Vore Fjender kunne ødelægge mit og Eders Liv, de kunne bringe megen Sorg og Møie over os og sætte os i

hundrede ubehagelige Stillinger. Fordærvelsen hos vore egne Brødre kan bringe vore Hjerter til at bløde, vort Blod kan blive udgydt, og vore Fjender kunde trænge os paa alle Sider, men vi ere kaldede til at arbeide for et Værk, som er af den Almægtige, der siger i Lærdommens og Pagtens Bog: „Jeg vil frelse dem, som falde for Zions Forsvar.“ Brødre og Søstre! lader os da være trofaste, og flittigen iagttage at gjøre alle Ting, som vor himmelske Fader kræver af vore Hænder, at Lyset af hans Aasyn bestandigen maa hvile over os, thi vi arbeide for det store og herlige Værk, han har begyndt i de sidste Dage. Hans Haand fastholder Arken, hans guddommelige Sindelag, Villie og Magt controlerer Værket, og alt dette bliver gjort ved dem, som indblande sig i vore Sager, simpelthen viseude Svagheden og Kraftløsheden hos de Mennesker, som søge at modstaae den Almægtiges Arm; dette Vidnesbyrd bærer jeg til enhver Tid. Det er en Dag for os til at udøve vore Principer, til at beherske os selv ved at gjøre ret, og naar vi paa denne Maade regjere os selv, ere vi ogsaa istand til at regjere Andre. Hvad vi gjøre, skulle vi gjøre, fordi det er Ret, og afholde os fra at gjøre Uret.

De store Spørgsmaale, som skulle gjennemkrydse vort Bryst, ere: Hvad er Ret? Hvad er Uret? Og naar vi ikke ere visse angaaende dette, saa lader os vente til vi forstaae for os selv, indtil vi vide, at vi selv ere ret, og da ile fremad. Maa Israels Guds Velsignelse hvile paa os, er min Bøn i vor Herres Jesu Christi Navn, Amen.

Det Virkelige og Phantasibilleder.

Af Ældste George Reynolds.

(Fra „Millennial Star.“)

Vi kunne reise, hvor vi ville, iblandt de forskjellige Folkeslag, som beboe denne Jords Overflade, baade iblandt Civilicerede og Vilde, saa ville vi finde, at Menneskene, betragtede i Almindelighed, ere i en særdeles høi Grad tilbøielige til at danne sig Forestillinger og Begreber om Ting, der i Virkeligheden ikke existere i Tilværelsen. Det Maal, som deres Indbildningskraft foresætter sig, er naturligviis afhængig af deres Indsigter, Opdragelse og Erfaringer, samt dannet og udviklet efter deres særegne Ideer, om hvad der bringer Anseelse, Glæde, Magt og Herlighed. Hvad vor Stilling i Livet end har været, i hvilket Land og under hvilken Troesbekjendelse vi have levet, saa ville vi dog, naar vi betragte os selv og bestræbe os for at finde Oplysning om Sandheden deraf, opdage, at vi undertiden have elsket, at lade Tanken for en Tid uforstyrret og fri flygte gjennem Jord, Sø og Skyer til de høiere Egne for at søge efter det Forunderlige, idet den har opbygget Casteller af luftig Intethed, hvilke styrte om inden de ere halvfærdige, har udført Umuligheder, gjennemvandret ubekjendte Riger og i den sværmeriske Magt af Phantasien frembragt et smukt Land af dens egen Skabelse for at skaffe sig den Fornøielse at kunne betragte det et Øieblik for derpaa at sørge over det; eller man lader

Tanken flyve endnu høiere og formoder, at „vi ere Konger" og tænke paa, hvilke Forbedringer og mægtige Forandringer, der skulde blive udførte for „vore Undersaatters Vel." Saaledes kan det være paa tusinde Maader, at vi kunne have tilladt vore Tanker at vandre fra det Nærværendes Virkelighed til de ustadige Skygger af Fremtiden, som vor Indbildning har afmalet for os. Upaatvivlelig have de, som have adlydt Evangeliet og underkastet sig dets Loves Fordringer, ladet deres Tanker tage Flugten til langt andre og mere fuldkomne Climater, siden deres Haab og Forventninger ere blevne i saa høi Grad forandrede; thi den Mand, hvis ærgjærrige Begreber nogensinde i Indbildningen vilde stille sig paa Tindingen af jordisk Ære, og hvis Omtumlen i Drømmelandet næsten vilde bringe ham til at troe, at der maatte være en Mulighed for, at de indbildte Revolutioner af Samfundet skulde blive til Virkelighed, vilde, naar han blev et Medlem af Jesu Christi Kirke, ikke see den jordiske Ære i det samme Lys som forhen, men han vilde udstrække sine Tanker over Høiden og Dybden af det celestiale Kongeriges Herredømmer og Magter; eller naar den Pige, hvis Haab (maaskee fra Begyndelsen dannet og næret efter de nyere Dages Smag, der bringer en Pige til at indgaae en Forbindelse imod al jordisk Dyd og Skjønhed) har været at faae en Helt med et uovertræffeligt Mod og en uforlignelig Mandighed til Ægtefælle, adlyder Sandheden, saa har disse smigrende Forventninger vendt sig til andre Canaler og seer efter Fuldkommenhed fra langt andre Kilder. Sidste Tilfælde er kun efter den almindelige Mening en udstrakt Forandring af den samme Tankes Flugt fra det Sandsynlige til vor bedrageriske Phantasies daarlige Ønsker.

Det Spørgsmaal kunde fremsættes: „Er der nogen Uret i dette, nogen Synd, noget Ondt eller Skadeligt saaledes at tillade Indbildningskraften at virke uhindret?" I og for sig selv maaskee ikke, men det er Følgerne, som undertiden komme af, at man altfor meget tilfredsstiller Ønsket at behage Phantasien, der foraarsager, at vi maae betragte og dømme den strengt. Det er altfor ofte Tilfældet, at vore Ideer ere byggede paa en falsk Grundvold, samt dannede efter vildfarende Forudsætninger og som saadanne gjerne vilde afmale Tingene med en urigtig og unaturlig Farve, hvilket gjør dem uskikkede til siden at modtage Sandhed og leve efter dens Fordringer. Rigtignok er det ingen Skade for en Landmand at indbilde sig, at han er en Prinds, naar han kun passer sine daglige Forretninger, eller for den bedagede Huusmoder med hendes „Sinds Øie" at betragte sig som hævet til en Dronnings Myndighed, dersom hendes huuslige Pligter ikke blive forsømte; ei heller kan det skade Pigen at tænke, at hun enten er „en Dukke i et smukt Værelse" „en Arbeidsmands Slavinde," eller hun indsætter sig selv til Heltinde i en Roman, dersom det ikke gjør hende uskikket til at blive en god Mands værdige Hustru; thi vore Samfundsfæller vilde betragte os, som vi ere, og ikke for hvad vi selv tænke os skikkede til; dog maae vi med Bedrøvelse erkjende, at vi ofte selv have aabnet Veien for Phantasien. Den Vane, ikke at beherske Indbildningskraften, foraarsager, at Livets Virkeligheder blive kjedsommelige, at det alvorligere Afsnit af vor Tilværelse med dets Prøvelser og Fristelser „drages langsomt frem" og bliver trættende samt giver os en Modbydelighed for de virkelige Glæder og Nydelser, som omgive os paa alle Sider, dersom vi kun vilde leve saaledes, at vi kunde blive istand til at sætte Priis paa dem. Skjøndt ubemærket af os, vil dog Tankernes

utøilede Omtumlen fordærve vort Sind og danne vore Tilbøieligheder, saa at vi paa Grund deraf ofte blive af en ustadig og ubestemt Charakteer, ikke at tale om, at det virker skadeligt paa os med Hensyn til en heldig Kamp mod det Onde, som omringer os, og mangfoldiggjør de Hindringer, som ere paa vor Vei gjennem Livet, samt forstyrrer vor Rolighed og Lykke; det sætter Skranker for vor Fremgang til det Maal, som vi have foresat os, og staaer i Modsætning til vor himmelske Faders Hensigter, til hans Aands stille Hvisken, til hans Tjeneres Raad eller de Ting, som angaae vor evige Velfærd. Ved at betragte disse Ting lære vi en stor Lectie, og at det er for os at søge til enhver Tid at have den Aand, som udgaaer fra vor Gud, at den maa rense vore Ideer, inspirere vort Sind og lede vore Bevæggrunde gjennem Livet. Det vil ikke skade os, om vi betragte Fremtiden, hvorimod det vil være til vort Vel, dersom vi leve saaledes i Dag, at vi, naar Fremtiden bliver Nutid, kunde lade den blive et velsignet Afsnit af vor Tilværelse, ligesom vi nu see den i vore vaagne Drømme; men det er at befrygte, at Nogle, idet de skue saa langt fremad, forsømme de Pligter, der vilde gjøre dem skikkede til at indtage den Stilling, de saa længselsfuldt have tragtet efter at erholde, og idet de skue saa langt foran dem, ere de let udsatte for at indsuge af den Aand, som vil forstyrre dem. Det er tilsyneladende som om ikke noget Ansvar hviler paa dem som gode Medlemmer af Samfundet, som Mænd, Hustruer, Børn og Venner, og saaledes tabe de Gjenstanden, idet de gribe efter Skyggen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Emigranternes Afreise.

Den 10de April Klokken fem Eftermiddag afgik der fra Kjøbenhavn med det svenske Dampskib „L. J. Bager" 350 Emigranter, der vare fra Sverrig og Norge samt Nogle fra Fredericia Conference, og den 13de om Morgenen Kl. 7 afgik der med det engelske Dampskib „Sultana" 353 Personer fra det øvrige Danmark, med Undtagelse af Nogle fra Fredericia Conference, der paa Grund af Krigen maatte tage directe til Hamborg. At dømme efter deres muntre og glade Aasyn, følte de sig lykkelige over, at den Tid var kommen, da de kunde byde Farvel til sit Fødeland for at begive sig til Vestens fredelige Dale. Det første Selskab var under Ældste N. P. Johansens Bestyrelse og det sidste var under umiddelbar Ledelse af Præsident J. N. Smith, der nu har forladt disse Lande for at begive sig paa Veien til sit elskede Hjem efter trofast at have arbeidet i denne Mission i over tre Aar, og var i de sidste to Aar Præsident for samme.

Ældste John Smith, der ankom til Skandinavien i September 1862, reiste ogsaa herfra med det sidste Selskab for at begive sig paa Veien til Zion. Paa Grund af mindre god Helbred tilbragte han det meste af Tiden her paa Contoiret

og i Kjøbenhavns Conference. Han vandt Alles Tillid og Agtelse, som kjendte ham, og hvilke inderligen ønske hans fremtidige Vel.

Ældste Rasmus Johansen, Føreren for det første Selskab, var ogsaa iblandt de hjemvendende Missionærer. Han ankom til Danmark om Vinteren 1851 og arbeidede de første to Aar som Præsident for Fredericia Conference, samt det sidste Aar som Præsident for de norske Hellige. Han har arbeidet trofast og med Held og har været til Velsignelse for dem, iblandt hvilke han har opholdt sig.

Ældste Christoffer Holberg, der efter sine bedste Evner har arbeidet i Sverrig, var ogsaa iblandt de Zionsbrødre, som reiste hjem med dette Aars Emigration. Maatte disse trofaste Guds Mænd i Fred og Sikkerhed vende tilbage til deres fjerne Hjem og finde deres Elskede i Besiddelse af enhver timelig og aandelig Velsignelse, som kan nydes i dette Liv.

Følgende indfødte Ældster, som have værrt Conferencepræsidenter, vare iblandt deres Tal, der i Aar emigrerede, nemlig N. C. Edlefsen, P. C. Geertsen, N. C. Flygare, A. Svedlund, L. Nilson og A. P. Søderborg, foruden flere omreisende Ældster, der have arbeidet med Nidkjærhed for at udsprede Sandheden, og vi haabe, at de fremdeles maae vedblive saaledes for at sikkre sig en fuld Belønning for deres Bestræbelser.

Dette Aars Emigration fra Skandinavien er nu sluttet, og den har været ordnet og ledet saaledes, at den har tilfredsstillet alle rimelige Ønsker. Vi haabe nu, at de Ældste og Hellige ville henvende deres Opmærksomhed paa de Pligter, der paahvile Eder for Nærværende, og begynde at arbeide med fornyet Flid og Udholdenhed, idet I søge at udøve Principerne af Jesu Christi Evangelium, og saaledes gjøre Eder modtagelige for dets Velsignelser; da og kun da kunne I tillidsfuldt anbefale Evangeliet til Andre. Lader os øve Tro paa Gud, hvis Magt og Villie til at hjælpe sine lydige Børn aldrig har slaaet Feil; lader Enhver af os alvorligen stræbe efter at indrette vor Opførsel saaledes, at vi bestandigen kunne nærme os til vor himmelske Fader med fuldkommen Tillid til at erholde alle de Velsignelser, som vi ønske i Retfærdighed, og hvilke Herren er villig til at meddele alle trofaste Hellige. Lader os bestandigen arbeide paa at overvinde enhver ond Tilbøielighed hos os selv, og det vil lykkes for os, thi vor himmelske Fader kræver ingen Umuligheder. Da vi ere blevne døbte til vore Synders Forladelse, saa lader os aldrig mere med Vidende begaae nogen Synd, og den kostbare Guds Gave, den Hellig-Aand, vil bestandig være vor Ledsager, der vil lede os ind i al Sandhed og Retfærdighed, samt berede os til at modtage de Velsignelser, som ere at erholde gjennem Guds Huus's Ordinantser, hvilke det rene Evagelium har bragt for Lyset. Lader aldrig nogen gunstig Leilighed til at prædike Evangeliet blive forsømt, og hovmoder Eder aldrig fordi I have Kundskab om det, men glæder Eder over, at dets Kraft og Velsignelser er lagt for Dagen i de 34 Aar, det har været forkyndt iblandt Menneskene.

Vi haabe, at de Hellige ikke ville forglemme at subskribere paa „Stjernen," samt hjælpe til at faae den gamle Boggjeld afbetalt, hvilken hviler trykkende paa de forskjellige Conferencer og udgjør en anseelig Sum, der burde afgjøres, idetmindste forsaavidt, som Bøgerne allerede ere udsolgte, saa at Pengene kunne anvendes til at lade nye Skrifter trykke og paa anden Maade fremme Guds Værk her i disse Lande samt Zions Opbyggelse. Ligeledes ville vi benytte denne Anledning til at

minde de Hellige om, at I have det Privilegium at betale Eders Tiende til at fremme Templets Opbyggelse eller til at benyttes paa anden Maade, eftersom Herren maatte fordre gjennem sin Prophet.

Vi ville særligen lede de Helliges Opmærksomhed paa Emigrationssparefondet. Enhver burde anstrenge sig for at sammenspare Noget, thi det er kun ved Anstrengelse og Sparsommelighed, at de nødvendige Penge til Eders Udfrielse kunne tilveiebringes, og Mange vilde paa denne Maade kunne sammenspare anseelige Summer. Meget kunde gjøres af de Ældste i denne Retning ved at lære de Hellige at bruge de Midler, de faae i deres Hænder, paa en fornuftig Maade, hvilket er ligesaa nødvendigt at lære at forstaae, som det er nødvendigt at bruge de Evner, Herren har skjænket os, paa en for ham velbehagelig Maade.

Vi haabe, at disse Ting, som vi have lagt de Hellige paa Hjertet, ville blive overveiede og bragte i Udøvelse, og at de bestandigen med Glæde ville være lydige til alle Guds Befalinger, saa at vi kunde see vort forenede Arbeide kronet med vor himmelske Faders Velsignelse, hvilket visseligen vil skee, dersom vi alvorligen bestræbe os for at leve som Hellige.

Beskikkelser.

J. Svendsen er beskikket til omreisende Ældste i de svenske Conferencer under Missionens Præsident, og J. Gray i Norge under G. M. Browns Bestyrelse.

Saml. L. Sprague,
Præsident
for den Skandinaviske Mission.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 2den Marts 1864.

Kjære Præsident J. N. Smith!

Deres ærede Brev af 15de Decbr. er rigtig fremkommen efter to Maaneders Forløb, og De takkes mange Gange for samme. Det gjør mig ondt at erfare, at min Skrivelse fra Chicago ikke har naaet sit Bestemmelsessted, da De, før Sammenhængen blev klaret, jo maatte tilskrive det Forsømmelse fra min Side.

Det kan naturligviis ikke falde mig ind at give Dem en ny Beskrivelse af vor Reise nu, da den har tabt Nyhedens Interesse, og da De, som rimeligt er, har modtaget mange Correspondancer fra anden Haand om samme Emne; dog maa De tillade mig at nævne et Par Punkter, som jeg antager vil glæde Dem. Søreisen

var behagelig og kort, kun 29 Dage, og vi havde god og rigelig Proviant. For de Syge blev der sørget med største Omhu, og Broder Cluff skilte sig fra sit vanskelige Hverv som Fører til Alles eenstemmige Tilfredshed. Sundhedstilstanden var fortræffelig — kun 4 a 5 Personer døde paa Havet. Det Ensformige ved Reisen blev en Dag behageligt afbrudt ved Synet af 8 mægtige Iisbjerge, som vuggede sig i majestætisk Storhed paa den speilklare Flade, straalende i det oplivende Solskin som Krystal. Der fulgte en næsten vinterlig Kulde med dem, og for at gjøre Illusionen om Nord-Ishavet end mere skuffende, saae man fem Hvalfiske tumle sig omkring Skibet, kastende Vandet som sprudlende Fontæner høit i Veiret.

Jernbanetouren var langt behageligere end vi havde tænkt os, thi vi standsede ofte og længe i de større Byer, vi passerede, saa vi baade fik røre Benene, bese Landet og tilfredsstille vor altid voxende Appetit. En gammel Conducteur, som havde kjendt Broder Joseph, var galant nok til at standse Toget, da vi ankom til Palmyra i Staten New York, hvor Joseph først optraadte. Han viste os Huset, hvor vor uforglemmelige Prophet boede, Skoven, hvor Engelen aabenbarede sig for ham, og Høien Cumorah, hvor han fandt Mormons Bogs Plader. Som en Løbeild foer denne Meddelelse fra Vogn til Vogn, og Enhver, som paa nogen Maade kunde komme ud af Vognene, maatte ud for at tage disse for os saa dyrebare Minder i Dieſyn og plukke Blomster og Straa til Erindring om denne glade Stund. Atter lød Locomotivpiben, og strax efter suste vi videre mod Maalet for vor Reise.

Heroppe hersker Fred og Ro som altid, og naar man ikke gjennem Aviser og Depescher hørte Stormens Tuden udenfor, skulde man troe, at Jorden var det fredeligste og behageligste Opholdssted for Dødelige. Medens man i Verden kun pønser paa hverandres Undergang, og alle Menneskets Evner anvendes til Opfindelsen og Fabrikationen af Mordvaaben og Ødelæggelsesredskaber, gaaer Industrien her i en ganske anden Retning, stræbende nemlig at forbedre Befolkningens Kaar og at gjøre Utah til et behageligt Hjem for de Hellige og landflygtige Fremmede fra Nationerne.

Et af de vigtigste Foretagender paa Industriens Gebeet er den forestaaende Opførelse af en Masovn. Som De veed, er der tidligere gjort Forsøg paa Smeltningen af Malm, men disse ere mislykkede, da man ikke havde det rette Greb paa Tingen. Men ifjor ankom der en Broder fra Sverrig, som har været beskjæftiget med Jernsmeltning i en Tid af fjorten Aar, og efter at have gjort to Forsøg, som kronedes med afgjort Held, er det bleven overdraget til ham at bygge en Masovn, der forventes færdig om et Aars Tid. Malmen er meget righoldig og det vundne Jern blødt og bøieligt — Tegn paa, at det er af fortrinlig Qvalitet.

I April-Conferencen skal der udsendes en Mængde Ældster paa Mission, deriblandt flere Danske, hvis Navne ere indgivne, hvilke rimeligviis komme til Skandinavien. Ældsterne Ezra T. Benzon og Lorenzo Snow skulle om nogle Dage afgaae til Sandwichøerne, og Brødrene William W. Cluff og Joseph F. Smith — John Smiths Broder — skal ledsage dem som Tolk. Missionen paa Sandwichøerne har nu hvilet i en sex Aars Tid indtil en Broder Gibson (tidligere Capitain) efter eget Ønske begav sig derhen. Det synes imidlertid som han ikke har faaet det rette Greb paa en Missionærs vigtige Kald, og af denne Grund har Broder Brigham anseet det for nødvendigt at sende et Par af de Tolv der-

over. I Conferencen skal der sendes flere Ældster derhen til deres Assistance.

Pacific-Jernbanen skrider nu rask fremad. Fra Staterne skal der gaae to Linier — en gjennem Kansas og den anden fra Omaha i Nebraska, hvilke skulle forenes i Nærheden af Fort Kearney. Contrahenterne have forpligtet sig til at bygge en engl. Miil om Dagen, saa den forhaabentlig vil være færdig hertil i Løbet af 2 a 3 Aar. Ogsaa fra Californien arbeides med Kraft, men her frembyder der sig store Vanskeligheder lige i Begyndelsen paa Grund af det bjergfulde Terrain. Det første hundrede Miil er endnu ikke færdig, og dog har Banen allerede naaet en Stigning af 105 Fod pr. engl. Miil. Naar man først er naaet saalangt som til Truckee Valley i Nevada Territorium, forventes Banen ogsaa fra den Kant at kunne nærme sig Saltsøstaden med en Miil om Dagen. Da behøve de Hellige hverken Haandkarrer eller de seendrægtige Oxer for at naae Bjergnes Kamre.

Det glæder mig at høre, at Emigrationen fra Skandinavien iaar ogsaa bliver betydelig. Gid hver trofast Hellig kunde finde Veien herop snart, thi Babels nærmeste Fremtid seer i Sandhed mørk ud. Jordens Mægtige strides om virkelige eller formeentlige Forurettelser, og have mangt et Paaskud for at udgyde deres Brødres Blod, men de see ikke, at en altformaaende Gud benytter dem som Redskaber i sin Haand til at tugte de Gjenstridige af hans Børn, som ikke ville lyde hans Røst. Allerede for flere Aar tilbage har han ved sine Tjeneres Røst forkyndt, at Fred skulde borttages fra Jorden, at Krig skulde udøses over alle Nationer, indtil denne Klode var renset fra al Besmittelse og blev et værdigt Opholdssted for de Retfærdige, og Nationernes Tilstand den Dag i Dag bevidner Sandheden af hans Ord, og vil inden længe være endnu kaftigere Vidnesbyrd.

Joseph W. Young er beskikket til at udruste Emigranterne fra Florence iaar — et Hverv jeg troer han har havt hvert Aar siden han var i Danmark, naar undtages ifjor. Jeg talte med ham forgangen Dag, og han bad mig at sende hans Hilsen til Dem og Brødrene i deres Omgivelse. Jeg talte ogsaa med Broder Musser for et Par Dage siden, og fik af ham Stadfæstelse paa, at Br. Widerborg skal afgaae herfra i denne Maaned til Skandinavien paa Mission. Orson Pratt skal, efter hvad der almindelig berettes, paa Mission til Østerrig til Foraaret.

Soldaterne ere her endnu, men forholde sig rolige; de udgive et Blad, „the Dayly Vedette," hvis Tendens jeg ikke kjender, da jeg sjelden læser det. Der er i sidste Uge begyndt at komme lidt Liv i Guldgraverne, som have hendøvnet Tiden her i Vinter, og mange af dem udruste sig i disse milde Foraarsdage til nye Expeditioner efter det glimrende Mammon. Vinteren har været meget streng iaar og bragt os en Masse Snee, som imidlertid allerede er bortsmeltet i Gaderne og Byens Omegn. Det lader ikke til, vi skal faae Vandmangel i Sommer.

Bring min hjertelige Hilsen til Br. John Smith og tak ham for hans kjærkomne Brev; ligeledes Broder Carl, Edlessen og mine øvrige Venner fra den Tid, jeg opholdt mig blandt de Hellige i Skandinavien. Broder Evans' Forældre modtog Brevet fra deres Søn med synlig Glæde, og de fremsendte de varmeste Ønsker for hans Vel. Søster Winberg har det efter Omstændighederne ganske godt, men det er naturligt, at en Mands fleeraarige Fraværelse fra sin Familie efterlader mangt et Spor, som kun kan ret fattes af dem, der have gjort en lignende

Erfaring. Skal hun faae den Glæde at see ham næste Emigration?

Lev vel, kjære Broder Smith; jeg antager Deres Længsel efter Utah ogsaa er i stadig Stigen. Deres Familie lever saa langt Syd, at jeg ikke kan hilse Dem fra nogen af Deres, men udentvivl vente ogsaa de Dem hjem iaar. — Kort for Juul blev jeg optaget blandt de Halvfjerds. Min Familie hilser Dem paa det Venligste.

Deres Broder i Evangeliet.
P. O. Thomassen.

Forandring af Udrustningsplads i Misouri.

(Fra „Millennial Star")

Eldsterne Joseph A. Young og John W. Young ankom med Dampskibet „Australasian" fra New York til Liverpool efter en Reise af 10 Dage. Disse Brødre landede her karske og sunde baade paa Aand og Legeme, og Hensigten med deres Komme her er at aflægge os et kort Besøg inden Emigranterne ankomme til New York, til hvilken Tid deres Nærværelse der bliver nødvendig for at overtage Bestyrelsen af de emigrerende Hellige paa deres Reise fra denne Stad til Vesten. — Vi ere af Br. Joseph W. Young underrettede om, at Stedet for Udrustningen over Sletterne nu istedetfor Florence bliver Wyoming. Denne Forandring med Hensyn til Udrustningssted ved Misourifloden for vor Emigration, er efter megen Overveielse anseet for tilraadelig. Nævnte Brødre have undersøgt Stedet og befundet, at det har store Fordele fremfor noget andet Sted. Wyoming er beliggende paa en høi Bakke omtrent 6 (engl.) Miil ovenfor Nebraska City og henved 50 (engl.) Miil nedenfor Florence. Den har en sund Beliggenhed, og Indbyggerne i dens Nærhed ere meget ordentlige Mennesker. Den har en god Havn, som bestaaer af en Sammenblanding af Gruus og Steen, hvilket er Noget, som er meget sjeldent ved Misourifloden; Veilængden fra Wyoming til Dalen er 20 (engl.) Miil kortere end fra Florence, og ved de Helliges Landstigning der ville de spare en Flodreise af 80 til 90 (engl.) Miil.

Nyheder.

Efterat de Danske i længere Tid havde forsvaret Dybbølstillingen mod deres overlegne Fjenders heftige Angreb, bleve de den 19de April nødte til at forlade den efter et heltemodigt Forsvar. De gik tilbage til Øen Als, hvorhen de bragte med sig omtrent 200 Døde og 700 a 800 Saarede. Mange Fänger samt alt Artilleriet faldt i Fjendens Hænder. — Efter de seneste Efterretninger kan antages, at henimod 5,000 danske Krigsfanger ere i Fjendens Vold.

Adresse.
George M. Brown,
Proprietær Oppens Gaard, 3die Etage, Youngs Gade.
Christiania.

Afskedshilsen

til Brødrene Smith ved deres Afreise fra Skandinavien.

Nu sig nærmer Afskedsstunden,
Kjære Sødskende i Nord,
De, med hvem vi er forbunden,
Samles hjem til Christi Hjord.
Fjernt mod Vest i Zions Dale,
Hvor Guds Tempel bliver bygt,
Der vil Herren dem husvale,
Som paa hannem stole trygt.

Iblandt disse, som bortdrage
Hjem i Aar til Zions Land,
Grant vi mindes Brødre sage,
Som kom hid fra Vestenland;
For at tolke Herrens Love
Fjernt de drog med fremmed Strand,
Over Havets salte Vove
Kom de hid til Nordenland.

Iblandt disse bedst vi lærte
Kjende Broder Jesse Smith,
Med et ædelt Sind og Hjerte
Han for Christi Sag har stridt.

Ogsaa Hyrums Søn vi kjende
Til vor Glæde udi Nord,
Og hans Navn blandt disse findes,
Som bevogte Herrens Hjord.

Nu, I Zions ædle Sønner,
Drager op til Eders Hjem;
Op mod Himlen vore Bønner
Stedse vi vil sende frem.
Veemodsfulde vi nu ere,
Naar fra os I drage bort,
Men vi vil taalmodig være,
Thi Adskillelsen blier kort.

Herren vil os naadig høre,
Naar vi bede ham i Tro,
Og os hjem til Zion føre,
Hvor vi kan med Eder boe
Udi tusindaarig Glæde
Med vor Frelser her paa Jord,
Da vi evigt Sangen qvæde:
„Lover Herren, som er stor."

L. J. Jonassen.

Fra Vestens Hjem, fra Fredens Hytter
Os sendtes tvende Brødre Smith,
Der taled Herrens Ord saa frit.
Opmærksomt Ven og Helling lytted,
De ønsked sig fra Synden qvit,
Og Dydens Fryd med Synden bytted.

Nu trende Aarsløb er henrunden,
At siden Du til os først kom,
Indtil fra os Du vender om.
Med Dig vi føle os forbunden,
Hos Dig vi finde Sjælen from,
Som elsker Herrens Værk i Grunden.

Jesse Smith, Du kjære Broder,
Dit gode Hjerte vel bekjendt
Vi blev, da Du var Præsident.
Du i din Virken var som Broder,
Du Liv og Lys blandt os har sendt
Og hjalp at standse Syndens Floder.

Hver Gang vi hørte Dig at tale,
Da var der Sandhed i dit Ord,
Den blev os tydelig kundgjort.
Du vilde gjerne dem husvale,
Som lide Nød ved Kummers Bord;
Du kunde Livets Vei os male.

Vi fandt i Dig en Ven, en Fader,
En Hyrde vogtende Guds Flok,
Som trues haardt af Mørkets Blok;
Du Satans Magt og Fremgang hader,
Med Mildhed frem Du gaaer, og nu
Du skjønt Exempel efterlader.

At Herrens Børn til Maalet føre,
Det var din Tro, dit Arbeids Id,
Til Trods for Babels Tvang og Strid.
Din Stemmes Klang vi gjerne hørte,
Din Tale var os øm og blid,
Den vore Hjerter ofte rørte.

Nu vore Dine Taarer fælde,
Thi dybt i Bryst vi føle Savn,
At Du maa skilles fra vor Favn,
Det snart til Afskedstid vil hælde.
Nu snart vi nævne vil dit Navn:
„Nu Smith er reist" vi høre mælde.

Til Broder John vi kjærligt sige,
Da ogsaa Du til Zion fa'r:
„Tak for den Tid, Du blandt os var."
Dit Valgsprog stedse var Guds Rige,
Skjøndt Sprogets Magt Du ikke har.
Fra Pligtens Sti Du ei vil vige.

Paa Mandighed og Dyd Du stilles
Som værdigt Mønster for Enhver,
Vort Hjerte har Dig meget kjær,
Det føle vi, da vi nu skilles —
Du reiser hjem — vi bli'er end her,
I Fremtids Haab vort Savn formildes.

Reis ædle To fra Skandinavien,
Men gjem i Mindets Bog hver Ven;
Vi glemme ei de store Mænd,
Som virked Godt, og selv i Graven
De leve vil, see Frelseren
Og stue ham med Seierstaven.

J. Engberg.

Adresse.

F. R. E. Bertelsen
er flyttet til Hauserpladsen Nr. 9, Qvisten til Gaden.

Rettelse.

I forrige Nr. Side 211, 2den Linie fra oven: ulærte l. udlærte.

Indhold.

Udgivet og forlagt af Saml. L. Sprague.
Trykt hos F. E. Bording.